BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

Ročník II. ✿ Číslo 1 ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE Leden 2003

P. Jan Nekuda se zamýšlí nad uplynulým rokem 2002

Máme za sebou další rok života naší farnosti a to je opět příležitost k malému ohlédnutí se za tím, co se během roku v naší farnosti událo:

- v roce 2002 byly v našem kostele pokřtěny 3 děti
- na společnou cestu životem se v našem kostele vydal 1 manželský pár
- při církevních obřadech jsme se rozloučili v kostele v Blažovicích se 6 zesnulými
- k prvnímu sv. přijímání přistoupilo 12 dětí
- svátost nemocných přijalo společně při bohoslužbě 53 farníků, při návštěvách dalších 11 nemocných
- výuku náboženství na ZŠ navštěvovalo ve školním roce 2001/2002 58 dětí
- v roce 2003 nás jako velká událost čeká biřmování, na které se připravuje 27 mladých. Termín zatím není upřesněn.

Rok 2002 byl rokem mimořádným, protože probíhala generální oprava interiéru kostela. Za krátkou dobu od velikonoc do srpna se podařilo veliké dílo. Všem, kdo se o to zasloužili, patří veliké Pán Bůh zaplať.

Kostel máme nyní opravený, farní budovu zakoupenou. Můžeme se proto víc soustředit na vnitřní život farnosti. Rádi bychom vybudovali na farním pozemku u přístavby plácek, kde by byla možnost se sejít, něco si zahrát, zasportovat. Na úpravu farní budovy budeme dál shromažďovat finanční prostředky. Na farní budově už nyní funguje jedna místnost jako kancelář. Chcete-li něco vyřídit mimo mši sv., najdete mě tam v pátek od 16 h do 17:30.

V roce 2002 jsme si připomněli u nás výročí 120 let úmrtí Šebestiána Kubínka. Další krásná připomínka tohoto našeho rodáka byla v televizi v cyklu o poutních místech, když se vysílal pořad o Svatém Hostýně. Šebestián Kubínek tam byl zmíněn jako svérázná postava a jako spojnice všech poutních míst na Moravě, ve Slezsku i v Čechách.

V roce 2003 v červnu začne duchovní příprava na pouť národů střední Evropy do Mariazell v květnu 2004. Papež Jan Pavel II. vyhlásil nedávno rok růžence – od října 2002 do října 2003. Ve svém listu o růženci říká, že růženec „pro svou prostotu a hloubku zůstává i ve třetím tisíciletí, které teprve začalo, velmi významnou modlitbou, určenou k tomu, aby přinášela ovoce svatosti. Je dobře zasazena do duchovní cesty křesťanství, které ani po dvou tisíciletích neztratilo nic ze své původní svěžesti a cítí, že je vedeno Duchem Svatým, aby zajelo na hlubinu...vezměte znovu s důvěrou do rukou růženec a objevte ho v novém světle Písma svatého v harmonii s liturgií a v kontextu každodenního života.“ Růženec a pouť mohou být i pro nás velkou inspirací. Ať nám Bůh žehná a Panna Maria provází svou ochranou v novém roce 2003.

Přišel k vám Mikuláš

Po dohodě s rodiči přichází i v naší obci 5. prosince do rodin Mikuláš. Vzpomínám si na své dětství, kdy naše těžce nemocná maminka pobývala s krátkými přestávkami dlouhé měsíce v nemocnicích. Po celou tuto dobu jakoby se z našeho života vytratila jistota a radost. Ve svých dětských představách jsem nedoufala, že by přišel svatý Mikuláš, když maminka není doma a přesto se tak stalo. Přišel. Důstojný, laskavý biskup, který nás děti obdaroval, potěšil a ujistil“ když se budete modlit, maminka se vám vrátí.“ Na tento pro mě tak veliký zážitek nikdy nezapomenu.

Jako trvalý dar mi zůstala víra v moc modlitby. Svatý Mikuláš je poněkud opomíjeným patronem naší bývalé farnosti. Protože jsem si k němu vybudovala pevný vztah, pohoršuje mě dnešní pojetí této postavy. Tak jako z vánoc bez Boha zbývá prázdný rám, tak z tohoto svátku a z této postavy mnohde zbývá karikatura, ba přímo maškara, více či méně omámena alkoholem a zaměřená na výdělečnou činnost, jak to většinou známe z brněnských ulic.

Proto jsme se spolu se skupinou mladých lidí rozhodli, že alespoň v naší obci nenecháme osobnost tohoto světce a jeho následováníhodné vlastnosti upadnout v zapomenutí, ale chtěli jsme a chceme do našich rodin jako jeho zástupci přinášet radost a pokoj, ne strach. A tak byly v roce 1990 utvořeny čtyři skupiny, Mikuláš, andělé, čerti, které postupně navštívily asi 70 rodin. V letošním roce už jenom 30 rodin. Z toho je patrné, že se méně uzavírají nová manželství a rodí se méně dětí. Za ta léta se v této službě vystřídala celá řada mladých lidí i otců rodin. Patří jim za to velké poděkování, protože je to služba, radostná, ale nelehká.

Do dalších let přeji našim dětem, našim rodinám pevné zázemí, v dnešní době plné nejistoty a existenčních starostí.

Uvědomme si, že velkým darem je poznání, že máme jeden druhého. Poznáním, že láska se projevuje dáváním a obdarováváním.

Sestra Monika

Blahopřání k osmdesátinám

Protože další číslo Poutníka vyjde dá-li Bůh až za rok, chceme s mírným předstihem vyjádřit gratulaci ***panu faráři Metodějovi Slavíčkovi,*** *který se v měsíci únoru (10. 2.) dá-li Bůh dožije pěkných 80 roků života.*

Přejeme Vám, Otče Metoději, hodně Božího požehnání do dalších let života a vytrvalosti ve zkouškách, které stáří přináší.

S díky za obětavou práci pro nás a pro celou církev vzpomínají farníci z Blažovic.

Uplynul druhý rok trvání naší farnosti. Byl zaměřen na obnovu interiéru kostela, výměnu vytápění a vymalování

Po různých domluvách a konzultacích jsme se přiklonili pro topení podlahové, kromě presbytáře, kde bylo zavedeno topení topnými tělesy pod sedadly. Práce byly započaty začátkem dubna a skončeny za čtyři měsíce. Následně byly ještě vydlážděny a obloženy schody na kůr.

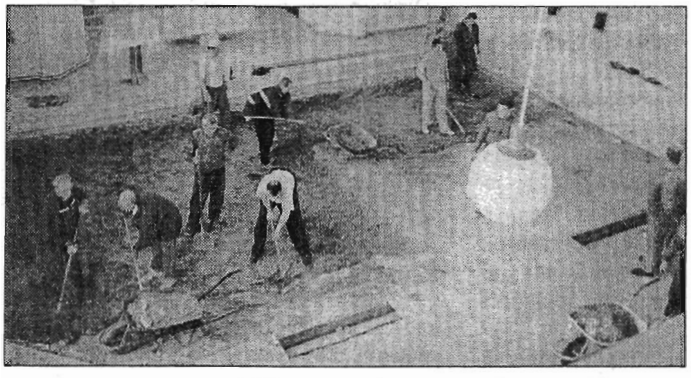

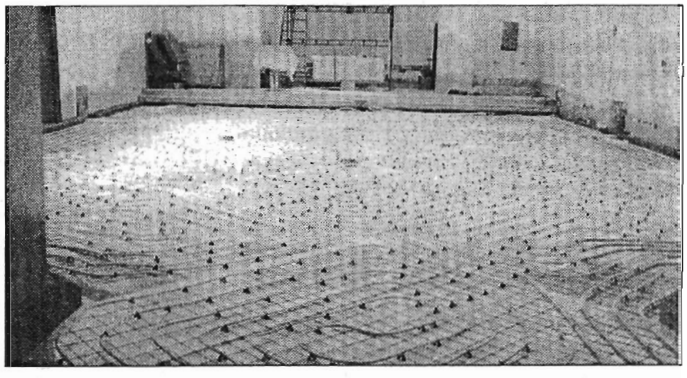

Výkopové práce, stavba lešení, část betonování a další pomocné práce byly konány obětavě a bezplatně farníky. Byla též obnovena a zdokonalena izolace proti vlhkosti a odvětrávání základů kostela.

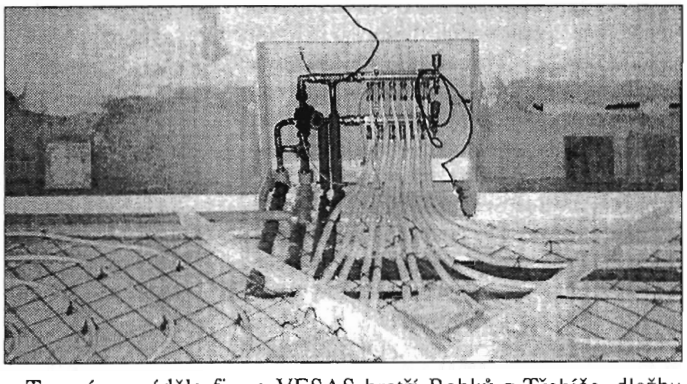

Topení prováděla firma VESAS bratří Bobků z Třebíče, dlažbu pan Bořivoj Šmerda z Hrušek a vymalování firma Josefa Rouzka z Křepic. Též bylo upraveno elektrické vedení a osvětlení.

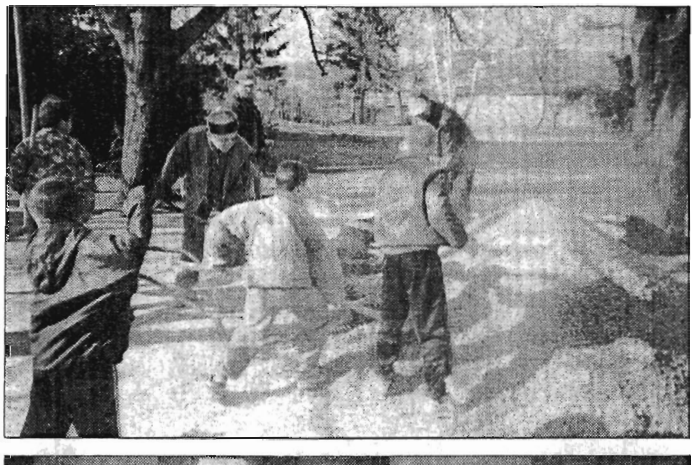

Po dobu prací v kostele se konání nedělních bohoslužeb přemístilo do místního kulturního domu, páteční a různé jiné pobožnosti se konali v přístavbě u kostela. Účastníci těchto pobožností tak mohli sledovat, jak postupují práce v kostele. Obřad slavnosti Božího Těla se konal v kulturním domě, průvodem se pak šlo vesnicí ke kostelu.

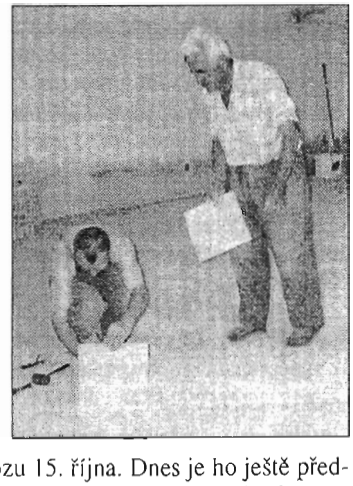

Topení bylo uvedeno do provozu 15. října. Dnes je ho ještě předčasné hodnotit, ale budou asi zklamaní ti, kteří očekávali v kostele pokojovou teplotu.

Během roku se uskutečnil 1. května průvod s pobožností od kostela ke kříži u Skalky, zde jsme prosili o úrodu. 14. července jsme vzpomínali u kříže Pod kaštany na Šebestiána Kubínka u příležitosti 120 let od jeho úmrtí. Poté následovala v kulturním domě slavnostní mše, kterou celebroval spolu s dalšími pěti kněžími Otec opat Kosík. V neděli 1. prosince šlo tradičně procesství k Boží muce vzpomenout v modlitbě na padlé v bitvě roku 1805.

Na faře byla upravena jedna místnost pro možnost úředních hodin pana faráře.

V roce 2003 budou jistě prováděny další práce na zvelebení kostela, fary a okolí. Bude záležet na finančních možnostech. Proto prosíme o další peněžní, pracovní i duchovní podporu. *-vd-*

Den františkánské rodiny v Liberci

Mezinárodní sekulární františkánské setkávání rodin (EUFRA) se pořádá o prázdninách pokaždé v jiné zemi. V roce 2002 se uskutečnilo blízko našich hranic v německé oblasti Srbská Lužice. Program jednoho dne se konal i v Liberci, kde jsme se mohli zúčastnit mše sváté v kostele sv. Antonína Paduánského a pěšího procesí křížové cesty ke kostelu Matky Boží U Obrázku.

Z našeho společenství se zúčastnili sestra a bratr. Mše svatá, částečně srozumitelná všem, byla v latině. Přímluvy byly pěkné, ale protože je každý měl ve svém jazyce, ostatní jim nerozuměli. Vždyť tam byli Holanďané, Němci, Poláci, Slováci, Rumuni, Ukrajinci, Italové, Litevci, Finové a jiní. Některé jsem nepostřehl, protože používali francouzštinu nebo angličtinu. Přes jazykovou barieru jsme měli příležitost učit se přijímat bratry z každého národa bez rozdílu, jak nás k tomu vede otec František slovy: „Pán mi dal bratry."

Křížová cesta už byla opět latinsky vždy se stejným kánonem. Protože nám počasí přálo a my šli v dešti a blátě do vrchu k Obrázku, podařilo se nám sblížit se při vzájemné pomoci. Během agape jsem se bavil s Němcem přes Litevce v ruštině. Při pohybových písničkách Petra Lutky ale nebylo třeba slov a nadšení uchvátilo všechny.

Kostel Matky Boží mi připadal důvěrně známý, i když jsem jej viděl poprvé. Vysvětlení přišlo v popisu historie na nástěnce – plány vyhotovil, stejně jako na Mohylu míru, architekt Fanta. S tím rozdílem, že kostel byl postaven na památku spousty lidí uzdravených hlavně z očních chorob.

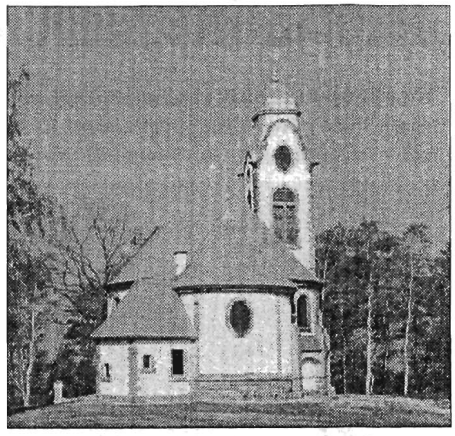

Kostel Matky Boží U Obrázku – Liberec

Odváželi jsme si odtud inspiraci k dalším dnům a přání zúčastnit se některého z příštích setkání EUFRY. T

Ze života naší scholy

Schola v našem kostele zpívá již od roku 1986. Věnuje se hlavně zpěvům liturgickým, to znamená ordinaria o nedělích, svátcích a ve velikonoční době od Květné neděle po Zmrtvýchvstání předepsaným liturgickým zpěvům. Okrajově se věnuje také rytmickým písním a během roku schola tvoří ženskou část chrámového sboru.

Počet zpěvaček je v současnosti 15. 11 starších a 4 mladší. Starší část scholy se zúčastnila několika vystoupení i mimo kostel, například vánočních besídek, oslavy Dne matek, zahájení výstavy, věnované dvoustému výročí od narození Šebestiána Kubínka v prostorách kulturního domu v Blažovicích.

S mladší částí scholy už to tak slavné nebylo. Z původně přihlášených dětí v počtu 16 jich dnes zůstávají pouze čtyři. Ještě jedna věc, která mě mrzí, že členky obou skupin nezpívají s plným nasazením, až na některé.

V minulém roce byla činnost scholy a chrámového sboru omezena v důsledku rozsáhlé opravy kostela. Zkoušky začaly v měsíci říjnu nácvikem vánoční mše Jana Jakuba Ryby Hej mistře.

V současné době přijímáme nové, zodpovědné a talentované členy. Pokud se nám bude zpěv dařit, zvýšíme počet vystoupení během roku.

A ještě závěrem k názvu „schola" Schola je druh sboru, což znamená jednohlasý sbor se specializací na liturgickou hudbu, vycházející z gregoriánského chorálu. Č. Č.

Hraní a zpěv nás baví

Dvě elektroakustické kytary, jedna kytara basová, klávesy, bicí souprava, bongo, flétny a všemožná hrkátka. Vypadá to, že vyjmenovávám nabídku prodejny hudebních nástrojů. Nikoliv, toto je pouze nástrojové složení jedné party mladých lidí, která se snaží chválit Boha hudbou a zpěvem. Když se však k výčtu nástrojů přidá ještě Dominik Daněk, Kuba Daněk, Milda Kaliánko, Verča Štefkova, Janča Klimešová, Mirka Bočková, Alča Kalábová a Pája Řezáčová, je na světě blažovská hudební skupina Heaven v překladu z angličtiny Heaven je nebe. Hrajeme různé křesťanské písně ze zpěvníků jako je například Hosana, Koinonia či Cantáte, ale obzvlášť rádi máme hebrejské a židovské kánony.

Skupina Heaven vznikla díky schole ze Šlapanic, která hrála zde v Blažovicích na jedné svatbě. Tehdy jsme si ji šli poslechnout snad jen ze zvědavosti, ale její styl hraní nám tak blízký nás natolik uchvátil, že když jsme se po mši shromáždili před kostelem, zmohli jsme se pouze na jediné: „ano, toto je ono, musíme něco takového taky udělat".

I když skupina Heaven začala existovat teprve v září 2001, má za sebou už pět vystoupení při mši svaté v Blažovicích a v Rousínově a jedenkrát jsme hráli také na svatbě ve Slavkově.

Hraní a zpěv nás baví a chtěli bychom takto přinášet radost a potěšení do srdcí ostatních. Kéž se o to snažíme i nadále!

Pavlína Řezáčová

Zesnulí za rok 2002

Příjmení, jméno	Č.p.	Zemř.	Věk	Poznámka
Oharková Marie	285	25. 1.	70	pohřbena v Napajedlích
Čermáková Štěpánka		12. 2.	87	zpopelněna
Fišerová Marie	75	15. 2.	92	zpopelněna
Rybová Božena	269	24. 3.	82	pohřbena v Blažovicích
Audyová Božena	288	8. 5.	73	zpopelněna
Putna Jaroslav	31	10. 8.	82	pohřben v Blažovicích
Slouková Ludmila	39	29. 8.	78	pohřbena v Blažovicích
Konečná Ludmila	273	5. 9.	73	zpopelněna
Kadlecová Františka	33	16. 9.	67	pohřbena v Blažovicích
Daňková Božena	dožila v Praci	17 9.	74	pohřbena v Blažovicích
Hochvaldrova Josefa	309	15. 10.	85	pohřbena v Kovářově
Pavlík Antonín	277	23. 10.	76	zpopelněn
Petruš Štefan	207	4. 12.	80	pohřben v Blažovicích

Družinka se opět hlásí o slovo

Po roce jsme tu zase, abychom se Vám připomněly. A kdo? Přece my, holky od 1. do 5. třídy, které se scházíme každý pátek přede mší svatou v budově u kostela.

Celý rok nás provázela spousta zajímavých her. Dobré počasí nás často vytáhlo ven do přírody. Poté, co nás zpět zahnal déšť a zima, náš program spočíval spíše ve vyrábění.

Posledním setkáním jsme navodily vánoční atmosféru. Děti si nejprve samy nazdobily stromeček, zazpívaly jsme si pár známých koled a rozdaly si dárečky.

Těšíme se na nový rok, který přinese spoustu nových her a nápadů. *-verča-*

Byli jsme na pouti v Brně

V měsíci srpnu již uplynulého roku jsem prožil několik pěkných okamžiků, o které bych se chtěl podělit. Shovívavý čtenář mi odpustí, pokud se mu budou moje řádky jevit jako bezvýznamné popisování čistého papíru.

Srpen je měsícem dovolených, kdy lidé tráví zasloužený odpočinek někde u moře, na chatách, v přírodě a nebo i doma, kde dohánějí práci, kterou nemají možnost jindy udělat a samozřejmě vrcholí žňové práce. V tomto měsíci také probíhají na mnoha místech Moravy poutě, většinou mariánské. Jedné takové krásné mariánské pouti jsem se také zúčastnil. Bylo jich vlastně víc, ale o této bych chtěl napsat těch několik řádků.

Pozvánku na tuto pouť mě tehdy nabídl Karel Řezáč, s ním a mojí manželkou jsme se tedy ve čtvrtek 15. srpna vydali do kláštera u augustiniánů na Starém Brně, kde se měla pouť konat. Už když jsme přicházeli ke kostelu, padli mi do oka tři vojáci v uniformách brněnských ostrostřelců z minulého století. Mezi nimi byl i holubský starosta pan Bohuslav Adámek. To jsem již začal tušit nějakou vyjímečnou atmosféru. Když jsme pak vstoupili do baziliky, byl jsem poněkud zaskočen monumentalitou tohoto chrámu, byl jsem zde totiž poprvé v životě. Uvnitř chrámu sice stálo mohutné několikapatrové lešení, to však nebránilo v prohlídce. V těchto okamžicích se mi hlavou začaly honit myšlenky, které se týkaly našeho Šebestiána Kubínka. Tak odtud vedla jeho poslední pouť na věčný odpočinek. Zde v těchto prostorách bylo jeho zázemí, když prodal veškerý svůj majetek. Sem do zdí kláštera se vracel z náročných cest po naší vlasti. Z tohoto meditování mě vyrušili další přicházející účastníci tohoto shromáždění. Byli to krojovaní velcí i malí stárci, kněží a řeholníci různých řádů a v neposlední řadě osobnosti veřejného života v čele s panem hejtmanem brněnského kraje Stanislavem Juránkem. Hlavní celebrant byl pan opat Kosík, s ním sloužil pan opat Martinec od augustiniánů. Kázání měl jáhen Dr. Max Kašparů. Je to známý psycholog a tak jeho promluva nabízela mnoho úvah. Na konci bohoslužby požádal pan opat Martinec hejtmana Juránka o pár slov. Bylo to zrovna období záplav, takže jeho slova směřovala k těmto událostem. Věřím, že na nejednoho účastníka bohoslužby musela padnout směsice citových zážitků, které se denně nestávají. Během těch necelých dvou hodin se ve mně nakumulovalo tolik příjemných pocitů, že se na ně nedá jen tak zapomenout. Úcta k Panně Marii Svatotomské,které je kostel zasvěcený byla obdivuhodná.

Tak jsem si po skončení bohoslužby říkal: „Nemohla by u nás v Blažovicích někdy být také podobná pouť se vší tou parádou, která by Božskému Srdci Páně měla náležet?"

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně je přední poutní místo brněnské diecéze, přední poutní místo moravské provincie.

Desková ikona černé Matky Boží Svatotomášské či Svatotomské, dříve v kostele Zvěstování Páně a Sv. Tomáše při klášteře augustiniánů eremitů, uctívaná jako Mater Domus, dnes v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně. Jediná originální italobyzantská ikona typu Hódégetria na našem území, asi z druhé poloviny 13. století.

Podle legendy ikonu, dílo evangelisty Sv. Lukáše, nalezla císařovna Sv. Helena. Ikonu získal v letech 1158-1162 dobyvatel Milána císař Fridrich I. Roku 1350 založil v Brně bratr Karla IV. Markrabě Jan Jindřich klášter augustiniánů eremitů při kostele Sv. Tomáše. Karel IV. roku 1356 tuto ikonu věnoval klášteru, do té doby uloženou v královském pokladu. Tu je obraz připomínán již roku 1359. Po zrušení kláštera augustiniánů byl celý oltář s obrazem roku 1783 přenesen do kostela Nanebevzetí Panny Marie při klášteře augustiniánů Aula Sanctae Mariae na Starém Brně.

Roku 1401 obraz získává zlatý a stříbrný rám, roku 1403 do spony na hrudi vložena partikule Mariina zavití (peplum), relikvie zkropená Krví Páně. V létech 1735–1736 vytvořil augsburgský zlatník J. G. Herkommer kompletní stříbrný oltář pro intronizaci obrazu Panny Marie.

Roku 1736 byla P. Maria Svatotomská korunována kardinálem Wolfgangem, hrabětem Schrattenbachem, uctívána jako královna Moravy. Obraz je rovněž Paládiem města Brna.

U příležitosti korunovace byla vytvořena řada malířských kopií ikony a řada grafických reprodukcí. Podobně ke stoletému výročí korunovace. Kopie, reprodukce tomášské ikony byly uctívány v mnoha moravských a českých kostelích.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie roku 1987 papež Jan Pavel II. povýšil na Baziliku Minor.

-vd-

Františkánské TAU

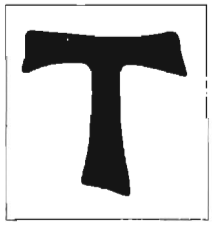

Jak to bylo na začátku.

Roku 1215 se svatý František zúčastňuje čtvrtého lateránského koncilu. Tam vyslechne papežův komentář k 9. kapitole proroka Ezechiela. V ní je zmínka o znamení TAU na němž je patrná podoba kříže. Svatý Otec Inocenc III. vyzývá církev k obnově slovy apoštola „Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným, než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mne ukřižován svět a já světu." (Gal. 6, 14.) František přijal tuto papežovu výzvu za svou pro život v pokání a obrácení. Od té doby označuje znamením TAU sebe i své spolubratry a je obsaženo ve spiritualitě kajícího řádu. František ověřuje tímto znamením své listy, TAU se stává znamením požehnání.

Symbolika TAU je velmi bohatá. Také pro nás sekulární františkány je znamením bratrství, přijímáním druhého takového, jaký je, aniž by chtělo ovládat, má na paměti jeho blaho a štěstí.

Ať tento symbol stromu života, tedy kříže, který neustále nosíme, se stává znamením obnovy lidského světa, kde sebou nepohrdáme, ale usmiřujeme se a ctíme a přejeme všem ať si to zaslouží nebo ne. POKOJ A DOBRO

Pro zajímavost uvádím, že TAU je poslední písmeno hebrejské, později řecké abecedy. Ti kdo neuměli psát, podepisovali se písmenem TAU a potom se to změnilo na křížek.

Všimněme si že dodnes píše křížek před své jméno biskup jako zkratku řeckého slova „tapeinos" znamenající malý, pokorný, neužitečný.

Sestra Monika

Pusťte mě ven

Chtěl bych poděkovat mladým odvážným mužům, kteří první odcházejí po mši svaté a nebojí se otevřít obě poloviny vrat od kostela. Nám starším se pak lépe vychází a nemusíme dlouho čekat a mačkat se v úzkém prostoru. Také toto otevírání vrat považuji za dobrou průpravu pro případnou evakuaci

T